

DİLEK YARAŞ

Tarafsız, özgür ve cesur haberciliğe hasret basınımızda büyük iddialarla yola çıkmıştı Taraf Gazetesi.

Birçoğumuz tarafından da Darbe Günlükleri haberinden sonra kapatılan Nokta dergisinin devamı olarak görülmüştü. Zaten o Nokta'nın başındaki Alper Görmüş de bu Taraf'ta önemli bir pozisyondaydı. Dolayısıyla, güvenilirlik derecesini medyanın saygın isimlerinden Alper Görmüş'le, popülerlik derecesini de edebiyatın çok satan romanlarının yazarı Ahmet Altan'la garantileyen Taraf, yayın hayatına sadece büyük iddialarla değil avantajlarla da başlıyordu. Üstelik, skandal bir şekilde kapatılan Nokta dergisinin "mazlum" sıfatını da atmıştı heybesine.

Hâl böyle olunca yayın hayatına ilk başladığı gün olan 15 Kasım 2007'den bu yana bir o taraftan bir bu taraftan dalga dalga yükselen yoğun tartışmaların merkezi oldu bu gazete. Keskin Kürtçülere göre, ilk günden itibaren PKK ve Kürt düşmanı, Türkçülere göre ise Kandil'in sesiydi.

Yayın hayatına yeni başlayan bir gazeteyi daha ilk günden Kandil'in sesi olarak damgalamak insafsızlıktı. Ama 15 Kasım 2007 tarihli, sekiz sütuna manşetlik DTP haberinde kullanılan dile bakınca da DTP (BDP) yanlısı bir yayın politikası izleneceğini düşünmek pek abartılı sayılmazdı herhalde. Öyle de oldu nitekim...

Liberal demokrat olduğunu ilan eden gazete, bir yandan solcu ve ulusalcı/milliyetçilerle kavga ediyor bir yandan da Abdullah Öcalan'ı ve PKK'yı -eleştirirken bile cilalayarak- parlatıyordu.

Kürtler için demokrasi ve özgürlük yolunu açma iddiasındaki Taraf, darbelere karşı olan tutumuyla toplumun daha geniş kesimlerini de kucaklamayı başardı. Zaten, kuruluşunun üzerinden iki ay geçmeden 22 Ocak 2008’de de ilk Ergenekon operasyonu yapıldı. İşte o günden sonra, PKK ve Öcalan’ı kayıran haberler demokrat kesim için teferruattan başka bir şey ifade etmemeye başladı. Bu küçük ama cesur gazetenin darbecilere karşı aldığı net tavır ve TSK ile ilgili (kapatılan Nokta’nın dışındaki) hiçbir yayın organının cesaret edemediği konuları gündeme getirmesi daha önemliydi çünkü.

Hepimiz Aktütün, Dağlıca gibi baskınlarda TSK’nın yaptığı yanlışlarla meşguldük artık. Gün geçmiyordu ki orduyla, paşalarla ilgili yeni ve korkunç bir iddia gündeme gelmesin. Üzerimize çığ gibi yağan bilgi ve belgelerle toplumsal bilinçaltımız serseme dönmüştü. İşin en acı yanı da bu iddiaların çoğunun doğru çıkmasıydı.

Taraf Gazetesi, cesur yayıncılığına hiç hızını kesmeden devam ederken Ergenekon operasyonları da tam gaz devam ediyordu. Hani mübalağa etmekten çekinmesem, o günlerden bugünlere Silivri’de yedek bir karargâh kuruldu, diyeceğim.

Davalar henüz sonuçlanmadığı, kimin masum kimin suçlu olduğu henüz belli olmadığı için bu konuyu es geçelim ve Taraf’a dönelim...

Gazete, daha ilk günden sergilediği saldırgan üslubunu Ergenekon operasyonlarının yoğunluğu ile doğru orantılı olarak ve hiç frene basmadan sürdürdü. Arada, aşırı süratten kaynaklanan kazalar da oluyor ve bazı haberler yanlış ya da eksik çıkıyordu ama gazete yönetimi “pardon” deyip hiç istifini bozmadan yola devam ediyordu.

Doğru çıkan önemli haberlerin ışığıyla gözleri kamaşan demokratlar bu yanlış haberlerin üstüne gitmiyorlardı. Keskin virajlı ve delik deşik yolun kaçınılmaz kazaları olarak görüyorlardı bu durumu. Bu yüzden de hiç kimse *“Yolcuların can güvenliğini düşünseniz de biraz yavaş ve dikkatli olsanız.”* demiyordu Tarafçılara. Ha, bu demokrat kesimlerin içine hükümet ve taraftarları da giriyor elbette.

Freni patlamış kamyon gibi giden gazetenin TSK’ya ve generallere karşı hakaret kapsamına

girebilecek sert ve alaycı manşetleri de pek kimseyi rahatsız etmiyordu. Bu duruma, yıllar boyu tank sesleriyle sindirilmişliğin verdiği masum bir intikam duygusu olarak bakıyorduk.

Oysa ki, Taraf'ın bu aşırı saldırgan tavrına daha o günlerde tepki vermek hem gazetenin hem toplumun hem de demokrasi mücadelesinin yararına olacaktı. Gelin görün ki demokrat ve aydın kesim arasında Taraf Gazetesi için görünmez bir dokunulmazlık zırhı oluşmuştu. Lakin, fanatik Tarafçı ya da TSK karşıtı olmayan ama insanlara zulmeden zorbarın, darbecilerin kim ve hangi kurumdan olursa olsun deşifre olup cezalandırılmasını isteyen hatırı sayılır bir kesim de (ki çok sayıda aydın da bu kesime dahil) bu saldırgan üsluptan son derece rahatsız olduğu için Taraf'tan gelen her habere kuşkuyla yaklaşıyor ve gazetenin görüşleriyle arasına mesafe koyuyordu.

Teşbihte hata olmaz, hani bir tarihte gazetenin sahibi Başar Aslan, Hürriyet'ten Ezgi Başaran'a “**Bir Budist için Buda neyse benim için de Ahmet Altan odur.**” demişti ya, zaman içinde Taraf Gazetesi de demokratlar (ve birçok Ak Partili, hatta İslamcılar) için bir Budist tapınağına dönüştü adeta.

Taa ki bir gün “Paşasının Başbakanı” manşetini görünceye kadar... İşte o gün, tüm demokratlar değilse de Ak Partililer için tapınakta epey derin bir çatlak oluştu. E, kolay mı en az 7.6 şiddetinde hissedilen bir depremin sarsıntısından söz ediyoruz. Neyse, temel sağlam atıldığından bir şey olmadı. Ufak tefek artçı sallantılar da hissedilmeden geçti.

Ama gün geldi, dünyanın pek çok ülkesinde hissedilen Wikileaks belgeleri bizde de 8.1 şiddetinde hissedildi. Merkez üssü Ak Parti idi. İşte o zaman, tapınaktaki çatlak iyice görünür oldu. Çoğu demokrat “*Neler oluyor?*” diye sormaya başladı. Hız limitini çoktan aşan ve sınır tanımazlığıyla “çılgın sürücü” lakabını çoktan hak eden Ahmet Altan ise dokunulmazlığın verdiği sarhoşluğun da etkisiyle olsa gerek endazeyi iyice kaçırdı. Hem de kime karşı, Kasımpaşa'nın en az Altan kadar lafını sakınmaz çocuğu Başbakan Erdoğan'a... Artık, gelsindi laf çarpmalar gitsindi davalar... Hâl böyle olunca, önceleri Taraf'a ve Ahmet Altan'a kasideler düzmüş olan hükümet yanlısı yazarlar dahi birden bire gazetenin de yazarlarının da kibrini, adaletsizliğini hatta ve hatta yalan haberlerini görüverir oldular....

Kurunun yanında yaş da yanar mantığının ceremesini çekmiş pek çok kişi, canı yandığı için ortaya çıkan bu durum karşısında “*Yesinler birbirlerini.*” diyordu ama aslında hepimizi olumsuz etkileyen son derece nahoş bir gelişmeydi bu. Aynı Silivri'de yeni bir ordu kuracak kadar askerin ve birkaç gazete çıkaracak kadar gazetecinin istihdam edilmesi(!) gibi...

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Başbakan ve Altan karpışmalarıyla eş zamanlı olarak bir de Stratfor depremine yakalanınca ortalık iyice toz duman oldu. Ak Parti ile Taraf kavgasına çok lazımmış gibi cemaat kavgası da eklendi... İşin en şenlikli yanı ise bütün bu faktörlerin arasında kavgada da barışta da gözlenen kaygan geçişkenlikti. Kimin kimden yana ya da karşı olduğunu bir çırpıda ve isabetli olarak söylemek her babayığidin harcı değildi artık...

Bu hüznü tablonun herkesin göreceği şekilde açığa çıkmasından çok önce kaleme aldığım Taraf Gazetesi eleştirilerini biraz sert bulan arkadaşlarımdan bugün tespitlerimin doğru olduğunu dinlemek yerine abartmış olduğumu ve her şeyin adil bir çizgide geliştiğini, hiç kimseye haksızlık yapılmadığını duymak isterdim doğrusu. Ama ne yazık ki, yayın hayatınatam da duymak istediğimiz sloganlarla son derece iddialı bir şekilde başlayan gazetenin kaş yaparken göz çıkardığını düşünüyorum artık.

Demokratların son kalesi olma iddiasıyla yola çıkan Taraf, belki farkında bile varmadan tapınak hâline geldi. Giderek dengesizleşip aşırılaşan üslubuyla demokrasi ve Kürt meselesi dahil uğruna mücadele ettiğini söylediği her şeye zarar vermeye başladı. O kadar ki; bu üslup ve tutumla Ergenekon davalarını da, açılım projelerini de sabote eden önemli unsurlardan biri oldu, dersek abartmış sayılmayız.

Söz konusu çevreler tarafından düne kadar ancak fısıltıyla dillendirilen sorular bugün birçoklarınca yüksek sesle ifade ediliyor, tartışılıyor. Ancak hâlâ (başından beri Taraf'ın karşısında olan kesimlerin dışında) hiç kimse tarafından dile getirilmeyen önemli bir soru daha var ki bu sorunun Taraf'ın deneyimli gazeteci kadrosu tarafından acilen ve kamuoyunun kuşkularını giderecek şekilde cevaplanması lazım.

Evet, her türlü tabunun üstüne gitmekle övünen, en dokunulmaz yerlere dokunarak iltifatlarımıza mazhar olan Taraf Gazetesi'nin deneyimli gazeteci kadrosundan pek çok ülkede "renkli devrim" leri tetikleyen ve o bölgelerin altının üstüne gelmesine sebep olan George Soros ve Açık Toplum Vakfı'nın Türkiye'deki faaliyetleri hakkında da esaslı bir araştırma ve sorgulama beklemek hakkımızdır artık...

Ama bunu bağımsız bir yayın organı olarak yapmaları gerekiyor elbette... Gerçi, Açık Toplum Enstitüsü Genel Müdürü Hakan Altınay'ın Taraf Gazetesi'nin 9 Nisan 2008 tarihli nüshasındaki "Her Taraf" sayfasını boydan boya kaplayan açıklaması oldukça kapsamlıydı ama ben yine de hem "yetmez" hem de "hayır" diyorum. Çünkü, eşyanın tabiatı gereğince son derece taraflı olan yazının bir PR çalışmasından daha fazla değeri yoktu. Altınay, Soros hakkındaki iddiaları kendi sormuş kendi yanıtlamış. Soros'un Filistinlilere, Bosnalılara verdiği destekleri sıralayarak gözbağcılığı yapmıştı.

"Her Taraf" köşesi, bildiğim kadarıyla para karşılığı satılan bir reklam sayfası değil. Dışarıdan insanların da kendilerini ifade etmelerine geçit veren serbest kürsü gibi bir şey. Redaksiyonel bir çalışma yani... Tamam, Soros'un temsilcisi de öyle bir kürsü de görüşlerini ifade edebilir, Soros hakkındaki şaibelere cevap verebilir elbette. Ama Taraf'ın iddialı acar muhabirlerinden hiçbiri de mi o yazıda birer birer cevaplanan şaibelerin üstüne gitmek istemez? Yazıları ile ortalığı yıkan "cesur ve meraklı" yazarlarından bir tanesi bile mi araştırma yaparak kendi cevaplarını bulma ihtiyacı hissetmez?

Ya medya ve etik deyince akla gelen ilk isim olan Alper Görmüş ne der bu duruma?...

Sahi ya, koskoca Taraf Gazetesi'nin birçoğumuzdan deneyimli gazeteci abileri ve ablaları Soros'un silah ticareti yaptığını hiç mi duymamışlardır acaba? Eğer öyleyse, "*Siz ne biçim araştırmacı gazetecisiniz?*"

diye sormam belki ama kendimi tutamayıp, BBC'nin 90'lı yılların sonundaki "Silah Ticareti" belgeselini izlemelerini öneririm. Çünkü, o belgeselde Soros kendisi anlatıyor bu işi nasıl yaptığını. Hatta, Körfez savaşı sırasında hem İran'a hem de Irak'a silah satmaya vicdanının nasıl razı geldiğini soran muhabire,

"Benim işim silah satmak. Kime sattığıma değil, kaç para kazandığıma bakarım." cevabını veriyordu.

Ha, biliyorlar da bunu da borsa spekülâtörlüğü gibi rasyonalize etme gereğini duyuyorlarsa bir şey diyemem... Ama yine de Taraf'ın entelektüel yazarı Murat Belge'nin böyle şaibeli bir şahsın kurduğu vakıfta iki dönem (2001-2003) Danışma Kurulu üyeliği yapmayı, dahası Soros'u sorgulayan herkesi paranoyaklıkla suçlayıp ona övgüler düzen bir yazı yazmayı içine nasıl sindirdiğini merak ederim doğrusu...

Ne yalan söyleyeyim, Taraf'taki söyleşilerini okumaya doyamadığım Neşe Düzel'den de 2003 ve 2005 yıllarında Danışma Kurulu'nda gönüllü olarak çalıştığı vakfın kurucusuyla şöyle

kapsamlı bir söyleşi gerçekleştirip Altınay'ın yazısındaki şaibelerin peşine düşmesini, en azından Soros'un kendisinin bu sorulara ne cevap verdiğini duyup bize de aktarmasını beklerdim. (Neşe Düzel, bunu yaptıysa ve benim haberim olmadıysa da hemen burada peşin peşin özür dilerim kendisinden.)

Geçen gün bir vesileyle bu düşüncelerimi paylaştığım bir arkadaş, Soros'u kendisinin de hiç sevmediğini ama Açık Toplum Vakfı'nın çok güzel projelere destek verdiğini söyleyip vakfı ayrı bir yere koymamı istedi.

Arkadaşım pek de haksız sayılmazdı aslında. Gerçekten de çok güzel işlere imza atıyor vakıf. Ve o projelerde görev alan çoğu idealist insanı Sorosçulukla itham etmeyi aklımdan bile geçirmem. Amma velakin, çok dikkatli olmaları, idealist projelerinin insanlığa ve Türkiye'ye hizmet doğrultusunda kullanıldığına emin olmaları için uyarmayı da görev bilirim. Taraf Gazetesi'ne yönelttiğim soru ve eleştiriler de bu kapsamdadır nitekim.

Not1: Açık Toplum Enstitüsü (OSI), merkezi New York'da bulunan ve kâr amacı gütmeyen özel bir vakıftır. OSI, açık toplumların oluşmasını sağlamak için reform politikalarını şekillendirmekte; eğitim, medya, toplum sağlığı, insan hakları, kadın hakları, hukuk, ekonomi ve sosyal alanlardaki reformları desteklemektedir. Küresel düzeyde açık toplumu hedefleyen OSI, sivil toplum örgütlerinin, uluslararası kurumların ve hükümet temsilcilerinin bir araya geldiği geniş katılımlı bir açık toplum ağı oluşturmayı amaçlamaktadır. OSI, yatırımcı ve filantrop olan George Soros tarafından eski SSCB, Doğu ve Orta Avrupa ülkelerindeki Soros Vakıfları'na destek vermesi için 1993 yılında kurulmuştur. 1984 yılından bu yana faaliyet gösteren bu vakıflar, eski komünist ülkelere, demokrasiye geçiş sürecinde destek olma amacını taşımaktadır. OSI, Soros Vakıflar Ağı'nın çalışmalarının, demokrasilerini güçlendirmeyi önemseyen diğer ülkelere taşınmasını sağlamıştır. Bu ağ, Afrika, Orta Asya, Kafkaslar, Latin Amerika, Güneydoğu Asya, Haiti, Moğolistan ve Türkiye'yi kapsayan bir coğrafyada, 60 kadar ülkede etkinlik göstermektedir. (Kaynak: OSI resmi sitesi)

Türkiye'de 2001 yılında faaliyete geçen OSI, **2008** yılında kapandı. (Nasıl bir tesadüfse Ergenekon operasyonları da 22 Ocak 2008'de başladı.)

Kuruluş, yeni oluşumun haberini OSI'nin resmi sitesinden *"1 Ocak 2009 tarihinden bu yana çalışmalarımızı; mütevelli heyeti, yönetim kurulu, danışma kurulu ve vakfiyesi tamamen yerli olan Açık Toplum Vakfı bünyesinde sürdürmekteyiz."* ilanı ile duyurdu.

...

Bu yazı Haber Ajanda Dergisi'nin Nisan sayısında yayınlanmıştır.

dilekyaras@gmail.com